

скъпи кожи. На главитѣ си носѣха кожени калпаци. Анри седна върху дървения престолъ на вазилевситѣ, отъ дѣсната му страна зае мѣсто архиепископътъ, а отъ лѣвата кралскиятъ намѣстникъ графъ Оберто Биандрате, братовчедъ на покойния Бонифаций Монфератски.

Единъ следъ другъ почна да вика императорътъ властелитѣ по име и да ги пита удобряватъ ли исканията на намѣстника.

Първи отвърна архиепископътъ, който каза, че никога не е било искано съгласието му за подобно нѣщо.

Биандрате навѣси гѣсти вежди, очитѣ му станаха корави. Той понечи да отвърне нѣщо, ала се сдържа. Найсетне, всички останали бѣха съ него. Гласътъ на едно лице нѣмаше значение.

— А ти, драги ми Бертолдъ фонъ Катценеленбургенъ?

Алеманецътъ се поклони, отвърна съ трѣпнещъ отъ негодувание гласъ:

— Никога не ще се съглася съ подобни безумни желанія.

Анри полека се извърна, погледна Биандрате. Спокойниятъ му погледъ се впи въ горящия взоръ на измѣнника. Изъ цѣлата зала се понесе тихо, неспирно шушукане. Размърдаха се столове. Задрънчаха оржжия . . .

Тогава Анри се обърна къмъ единъ отъ най-вѣрнитѣ ломбардци на намѣстника:

— Какво ще кажешъ по тази работа, Гуидо Палавичани?

Маркизътъ се изправи. Гѣста червенина изби по странитѣ му. Въпрѣки хладния въздухъ на огромната зала, потъ ороси челото му.

— Не съмъ съгласенъ съ прекаленитѣ исканія на кралския намѣстникъ . . . — отекна смутено задавениятъ му гласъ.

Сякашъ мълния порази Биандрате. Той метна огроменъ взоръ къмъ императора, стисна челюсти. Устата му се отсѣче като жестока, тънка черта. Ноздритѣ му трепнаха, като че въздухътъ се бѣ свършилъ.